

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **S. V.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. OAM-713/ZA-ZA11-K10-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Jde o to, zda žalovaný správně vyhodnotil výpovědi žalobce v řízení o mezinárodní ochranu jako nevěrohodné. Tento závěr je klíčový pro následné posouzení samotné žádosti. Žalobce tvrdí, že mu v případě návratu do Íránu z několika důvodů hrozí pronásledování i vážná újma. Za účast na demonstracích ho totiž věznili. Po odchodu ze země přestoupil ke křesťanství. A patří k národnostní menšině Kurdů, kterou v Íránu systematicky perzekuuji. Žalovaný mu neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany pro celkovou nevěrohodnost. Soud se s tímto hodnocením ztotožnil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal v květnu 2024 o mezinárodní ochranu. Byla to jeho v pořadí již druhá žádost. V průběhu řízení o první žádosti Česko opustil a vycestoval do Rakouska. Proto žalovaný řízení zastavil. Na základě tzv. dublinského nařízení Rakousko žalobce navrátilo zpět k nám, kde podal žádost znovu.
3. Shrnutí azylového příběhu žalobce je obtížné, protože jeho tvrzení k podstatným skutečnostem se v průběhu pohovorů značně lišila. Žalovaný mu sice opakovaně poskytl příležitost rozporů vysvětlit. V mnoha ohledech se to nezdařilo.
4. Důvodem žádosti je obava z pronásledování a z vážné újmy. Žalobce uvedl, že se v roce 2022 v Íránu účastnil několika demonstrací proti režimu. Po jedné z nich ho zadrželi a na šest měsíců umístili do vazby. Měl tam čelit špatnému zacházení (systematickému bití, výslechům, nedostatku denního světla a utrpěl zlomeniny). Tvrdí, že v případě svého návratu do Íránu mu hrozí další uvěznění nebo dokonce trest smrti.
5. Žalobce dále tvrdí, že konvertoval ke křesťanství, což je podle něj další důvod pro možné trestní stíhání. Podle jeho výpovědi ke konverzi ke křesťanství došlo sice až v Rakousku (tedy *sur place*), s myšlenkami křesťanství se ovšem ztotožňoval i před odjezdem z Íránu. Na hrudi a kotníku má vytetovaný kříž. Kvůli těmto tetováním ho vyřadili ze sportovního týmu a nemohl se již zúčastnit sportovních zápasů. Čelil obtížím i při hledání zaměstnání.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2024, č. j. OAM-713/ZA-ZA11-K10-2024, neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany („rozhodnutí žalovaného“). Porovnal při tom výpovědi, které žadatel poskytl v rámci řízení o správním vyhoštění, dvou správních řízeních o mezinárodní ochraně i během řízení vedeného v Rakousku. Dospěl k názoru, že celý příběh o problémech se státními orgány je celkově a zjevně nevěrohodný.
7. Podle žalovaného jsou výpovědi žalobce rozporné nejen vnitřně, ale i s informacemi o zemi původu. Skutkové okolnosti si žadatel vzhledem k markantní rozporuplnosti a nekonzistentnosti měl zcela vymyslet. Tvrzení žalobce o konverzi ke křesťanství *sur place* žalovaný považuje za vyfabulovanou. Podle něj žalobce není autentickým, přesvědčeným a praktikujícím křesťanem. Konverze *sur place* je předstíraná a účelová.
8. Tvrzení o pronásledování z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině žalovaný považuje za rozporuplné s informacemi o zemi původu. A navíc za účelově gradovanou. Zdůraznil, že další podrobné zkoumání kritérií pro přiznání postavení uprchlíka je u žalobce nadbytečné. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, který připouští, že pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech žádosti, nemusí se správní orgán dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat.
9. K důvodům nepřiznání doplňkové ochrany žalovaný sdělil, že informace o zemi původu vyvracejí tvrzení žalobce ohledně hrozícího trestu smrti kvůli konverzi. Podle žalovaného žalobce není pravověrným a přesvědčeným křesťanem a ani státní moc ho za něj nepovažuje. Obdobně žalovaný posoudil i obavy z trestu smrti v souvislosti s dřívějšími potížemi v zemi původu. Uzavřel, že příběh žalobce je nevěrohodný, a proto ani obavy z trestu nejsou opodstatněné. Žalovaný neshledal žádný rizikový faktor, který by žalobce vystavoval postihu z důvodu jeho kurdského původu. V době rozhodování žalovaného v zemi ani neprobíhal ozbrojený konflikt. Žalobci tedy nehrozí vážná újma ani z tohoto důvodu.
10. Žalobce v řízení doložil několik fotografií, přípis vedoucího sportovního klubu a také dobrozdání duchovního, svého bratrance, který jej v Rakousku pokřtil. Žalovaný

v rozhodnutí vysvětlil, proč těmto podkladům nepřikládá význam pro posouzení nezbytnosti mezinárodní ochrany.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. **Žalobce** namítá, že naplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu i doplňkové ochrany. Žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Nevyložil, jaké úvahy vedl při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu. Neobstaral si ani dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu, a tím nezjistil všechny rozhodné okolnosti. Nevycházel proto ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nepřihlédl ani pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a co žalobce uvedl při pohovorech.
12. Žalobce přiznává, že v jeho výpovědích se objevují určité odlišnosti. Ty však přičítá časovému odstupu mezi jednotlivými pohovory. Ocítl se v cizí zemi, nebyl si jistý svou situací a nevěděl, co vše může úřadům sdělit. Obával se, že by se informace mohly dostat zpět do země původu. Měl strach o svůj osud. Proto některé skutečnosti zamlčel nebo uvedl nepřesně. Domnívá se však, že tyto nepřesnosti nejsou natolik závažné, aby jeho výpověď činily nedůvěryhodnou.
13. V otázce konverze ke křesťanství odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž konverzi nelze posuzovat jen prostřednictvím znalostních otázek. Správní orgán musí podle judikatury zjišťovat i vnitřní přesvědčení žadatele, jeho náboženskou identitu, způsob života a další okolnosti související s konverzí.
14. Žalobce poté odkazuje na zprávy o zemi původu. Írán je státem, kde se systematicky porušují lidská práva. Dochází tam k politickým protestům a demonstracím. Ukládají se tresty smrti. Často i za činy, které nejsou nejzávažnějšími zločiny. Trest smrti se využívá jako nástroj politické represe. Írán také neuznává křesťanské konvertity. Konverze se považuje za zločin a lze ji potrestat smrtí. Kurdy tam zatýkají, mučí a popravují. Žalobce proto dovozuje, že jeho obavy jsou důvodné a v souladu s informacemi o zemi původu. Jeho tvrzení nelze považovat za nedůvěryhodná.
15. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě tvrdí, že žalobce svá tvrzení nepodložil argumenty. Ve spisu je dostatek podkladů, včetně informací o zemi původu z různých zdrojů. Materiály předložené žalobcem žalovaný neopominul. Své stanovisko k jejich využitelnosti i s odůvodněním jejich nepoužití uvedl v napadeném rozhodnutí. Žalobci také umožnil vysvětlit rozpory ve dvou doplňujících pohovorech.
16. Žalovaný připomíná, že žalobce poskytl rozporná sdělení, např. ohledně počtu, míst a doby konání demonstrací, kterých se měl účastnit, délky doby, po kterou ho měli zadržovat, ohledně zadržování jeho rodičů, ohledně jeho vlastního zatčení, mučení, výslechů, absolvované operace, pobytu na cele, zatčení jeho přátel, soudního řízení, domovní prohlídky či zabavených věcí. Konfrontace s těmito rozpory vedla jen k dalším nejasnostem.
17. Při posuzování konverze se žalovaný neomezil pouze na znalosti týkající se křesťanství. Hodnotil i žalobcův život před konverzí, samotnou konverzi a její význam pro něj, stejně jako náboženskou aktivitu. Dospěl k závěru, že žalobci nehrozí postih za konverzi, protože jej za konvertitu ani považovat nelze. Ačkoliv žalovaný nijak nepopírá existenci problémů v Íránu, rozhodl podle individuálních okolností případu a přezkoumatelně vysvětlil, proč tvrzení žalobce nepovažoval za důvodná pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

IV. Hodnocení věci soudem

18. Žaloba *není důvodná*.
19. Jádrem věci je otázka věrohodnosti tvrzení žadatele, že mu v případě návratu do Íránu hrozí pronásledování a vážná újma.

Obecná východiska

20. Posouzení věrohodnosti vyličeného azylového příběhu žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu. Musí tedy logicky předcházet právnímu posouzení žádosti, které pak obnáší hledání odpovědi na otázky, zda žadateli hrozí pronásledování nebo vážná újma. A pokud mu hrozí, tak zda se jim případně může vyhnout za pomoci dostupné vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení.
21. Přistoupit k právnímu posouzení přitom žalovaný může až poté, co shledá azylový příběh, resp. alespoň jeho část věrohodným. Jen s věrohodným azylovým příběhem totiž lze dále pracovat. Nemá smysl ho právně posuzovat, pokud mu nelze věřit. Proto pokud žalovaný konstatuje celkovou nevěrohodnost žadatele a zároveň neexistuje žádný objektivní důvod pro udělení mezinárodní ochrany (např. válečný konflikt na celém území státu), nemá povinnost dále jeho žádost věcně posuzovat.
22. Pro věrohodnost azylového příběhu je stěžejní čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Zní následovně:

„Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil [což u nás stanoví § 10 odst. 2 písm. l) zákona o azylu – pozn. soudů], a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:

 - a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;
 - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;
 - c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;
 - d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále
 - e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.“
23. Toto ustanovení dopadá na velmi časté situace, ve kterých se i přes sdílené důkazní břemeno žadatele a rozhodujícího orgánu (u nás tedy žalovaného) nepodařilo shromáždit dostatečné důkazy k prokázání skutečností tvrzených žadatelem. V takové situaci se za splnění podmínek uvedených v tomto ustanovení – ovšem právě v takto omezeném rozsahu – uplatní zásada v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Vychází se tedy z jeho výpovědi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).
24. Jak judikatura dodává, „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006-47).

25. Kromě toho v jiném rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, Nejvyšší správní soud vysvětlil: „Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal i vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. (...)“ [zvýraznil krajský soud].
26. Při posuzování věrohodnosti by žalovaný měl vycházet z tzv. indikátorů věrohodnosti [viz Camrda, J. Posuzování věrohodnosti žádostí o mezinárodní ochranu založených na konverzi k jiné víře nebo na odlišné sexuální orientaci. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2017. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2018, s. 239-241, dostupné zde: <https://bit.ly/3iNBzIt>; a materiál Agentury EU pro azyl s názvem *Soudní analýza o posuzování důkazů a věrohodnosti žadatele* – European Asylum Support Office/International Association of Refugee Law Judges – European Chapter. Judicial analysis. *Evidence and Credibility Assessment in the context of the Common European Asylum System (CEAS)*, European Asylum Support Office, 2018, dostupné z: <https://bit.ly/3VMY6mc>].
27. První indikátorem věrohodnosti je (1) *vnitřní konzistentnost azylového příběhu*. Jde o vlastní soudržnost žadatelovy výpovědi. Tedy o to, zda se v jeho výpovědi neobjevují významnější rozpory. Při jejich hodnocení si rozhodující orgán musí počínat obezřetně. Drobné rozpory ve výpovědích mohou způsobovat mj. nepřesnosti v překladu či časový odstup od popisovaných událostí, emocionální vypětí spojené s některými zážitky atd. Tyto drobné rozpory k závěru o nevěrohodnosti žadatele zpravidla nepostačují a *žadatel by měl mít možnost tyto rozpory v každém případě vysvětlit* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55).
28. Druhým indikátorem věrohodnosti je (2) *vnější konzistentnost azylového příběhu*. Zde jde o soulad žadatelovy výpovědi s dalšími důkazy a podklady pro rozhodnutí, např. listinnými důkazy, výpověďmi jiných žadatelů o mezinárodní ochranu (typicky rodinných příslušníků), znaleckými posudky a informacemi o zemi původu. Při hodnocení je nutné přihlížet mj. i k dosaženému vzdělání žadatele a jeho kulturnímu původu. Opět platí, že drobné a v některých případech dokonce významnější mezery v těchto znalostech samy o sobě neospravedlňují závěr o nevěrohodnosti výpovědi (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS). A případné mezery a rozpory ve výpovědích, včetně rozporů mezi výpovědí žadatele a výpovědí jeho rodinných příslušníků, by opět měl žadatel mít možnost vysvětlit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55).
29. Třetí indikátor se ptá, (3) *zda je výpověď žadatele dostatečně podrobná*. Jde o to, zda obsahuje dostatečné množství detailů, aby působila věrohodně. To bude záležet i na způsobu, jakým žalovaný se žadatelem vede pohovor. Z tohoto důvodu česká judikatura dovodila, že žalovaný musí při pohovorech se žadateli postupovat tak, aby jim umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti. Pohovor se žadatelem nemůže žalovaný vést pouze v obecné rovině, aniž by od žadatele požadoval konkrétnější informace. Vyskytne-li se při pohovoru určitá okolnost, která nasvědčuje tomu, že žadatel má odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, je povinností žalovaného vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní pro posouzení důvodů pro udělení azylu (rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).

30. Čtvrtým indikátorem je (4) *plauzibilita* (přijatelnost, možná pravděpodobnost) azylového příběhu. Indikátor plauzibility, který zmiňuje i čl. 4 odst. 5 písm. c) kvalifikační směrnice, se do značné míry překrývá s indikátory vnější a vnitřní konzistentnosti. Tato podmínka znamená, že se na pozadí informací o zemi původu a dalších podkladů pro rozhodnutí žadatelova výpověď musí jevit jako možná, myslitelná, či dokonce pravděpodobná. Byť to ještě neznamená, že je nutně věrohodná. Závěr, že výpověď žadatele či její část nesplňuje tento požadavek, musí žalovaný v každém případě učinit po zralé úvaze a zohlednění sociálních, kulturních a jiných charakteristik žadatele. Musí ho také pečlivě zdůvodnit.
31. Posledním pátým indikátorem je (5) *chování žadatele*. Myslí se tím vystupování žadatele zejména v průběhu pohovoru (či při následném jednání před soudem), jakož i jeho další jednání, které přímo nezachycují jeho písemná podání ani protokoly o jeho výpovědích. Tento indikátor je extrémně nespolehlivý. Je proto potřeba k němu přistupovat s maximální opatrností. Je možné ho použít jen ve výjimečných případech. Chování žadatele totiž ovlivňuje celá řada faktorů, jako jsou odlišné kulturní vzorce, stresové situace během pohovoru, traumata z prožitých zkušeností, ztráty rodinných příslušníků atd. Tyto faktory způsobují, že i chování, které se osobě vedoucí pohovor jeví jako nestandardní či dokonce neupřímné, nemusí vůbec indikovat nevěrohodnost žadatelovy výpovědi.
32. Žalobce opírá svou žádost také o tvrzení o náboženském pronásledování z důvodu jeho konverze ke křesťanství.
33. Hlediska, která je nutné zohlednit, při posuzování pronásledování z náboženských důvodů uvádí čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, podle kterého:

„Při posuzování důvodů pronásledování přihlíží členský stát k těmto hlediskům: pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.“
34. Rovněž Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval otázkou, jak je možné ověřit věrohodnost tvrzení žadatele, že je vyznavačem křesťanství a pro svoji víru čelil pronásledování. Ačkoli míra znalosti křesťanské věrouky může být v případě jednotlivých žadatelů odlišná, neznalost Bible jako základního pramene křesťanství a významných křesťanských svátků vzbuzuje důvodné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení, že žadatel je křesťanem. Otázky ověřující základní znalosti proto nejsou při nedostatku jiných důkazních prostředků nemístným prostředkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36). *Pokud žadatel tvrdí, že je pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším i jakým způsobem ji praktikoval* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50).
35. S ohledem na obtížnost hodnocení, zda je žadatel věřícím, musí přitom správní orgán „věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod. V tomto smyslu není vyloučeno ani provádění vhodných výsledků svědků a zjišťování

rozsahu povědomí žadatele o příslušném náboženství, jakkoli je třeba k hodnocení výsledků takového zjišťování vždy přistupovat s nejvyšší možnou opatrností.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26).

36. Jelikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, lze ji určit pouze na základě výpovědi žadatele a hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení. V souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice tak nelze učinit závěry ohledně konverze ke křesťanství jen na základě znalostních testů, které ověřují encyklopedické znalosti, jež je ale možné lehce nabýt i bez náboženského vyznání. Předmětem hodnocení konverze ke křesťanství musí být *úplnost vnitřního přesvědčení k vyznávání určitého náboženství a s ním spojená identita i způsob života* [srovnej například *Summary Conclusions on Religion-Based Refugee Claims* (online). Baltimore Expert Roundtable. Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, 2003. Dostupné: <https://bit.ly/3YaoTOI>].
37. Pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, měl správní orgán zaměřit zejména na:
- (a) posouzení života žadatele před konverzí,
 - (b) samotnou konverzi,
 - (c) zhodnocení konverze žadatelem,
 - (d) žadatelovu znalost nového náboženství, a
 - (e) náboženskou aktivitu žadatele.

Použití obecných východisek na případ žalobce

38. Soud připomíná, že při věcném posuzování obav z pronásledování a z vážné újmy lze pracovat pouze s věrohodným azylovým příběhem. Nemá smysl ho věcně posuzovat, pokud mu ani nelze věřit.
39. Žalobce během všech řízení poskytoval natolik rozdílné verze svého příběhu, že se navzájem vylučují a podkopávají jeho věrohodnost. Nejprve tvrdil, že se účastnil čtyř demonstrací v Saghezu, později se jejich počet zvýšil na deset z nichž jednu zasadil do města Saghez a zbylých devět se účastnil v Teheránu. Nakonec uvedl sedm až osm akcí rozložených mezi obě města. Stejnou nepřehlednost vykazují jeho výpovědi o délce vazby. Jednou mluvil o jednom měsíci, jindy o šesti. V řízení v Rakousku se přitom o vazbě vůbec nezmínil.
40. Rozpory se objevily také v jeho tvrzení o osudu rodičů. Nejprve uváděl, že byli v létě 2023 zadrženi a mučeni. V jiném pohovoru tvrdil, že k jejich zadržení došlo už v listopadu 2022 přímo na demonstraci a že po dvou dnech odešli domů a nebyli mučeni. Později změnil výpověď na variantu, že matku drželi jeden den a otce jeden měsíc. Následně uvedl, že matka strávila ve vazbě týden a otec měsíc. A že byli zadrženi před domem, nikoliv na demonstraci. Když byl konfrontován s rozdílem mezi tvrzením o mučení a tvrzením o jeho absenci, přidal další verzi, podle které měl být mučen pouze otec.
41. Podobně rozporně žalobce líčil i své vlastní zatčení. Jednou popisoval, že k němu přišli tři muži z tajné služby týden po demonstraci. Jindy tvrdil, že to byli dva civilisté a dva vojáci už po dvou dnech. Později hovořil o neurčitém počtu osob a posunul okamžik zatčení až o několik měsíců. Lišil se i v popisu mučení. Nejprve hovořil o zlomeném žeburu, poté o zlomené čelisti a operaci, nakonec o rozbití celého obličeje. Měnil i čas a okolnosti zranění

a jednou dokonce zapřel, že by kdy mluvil o zlomeném žeburu. Liší se informace o tom, jestli ho odvezli do nemocnice den po zlomení čelisti nebo až týden po tomto zranění. Stejnou proměnlivost měly i jeho výpovědi o počtu výsledků. Někdy uváděl sedm během týdne, jindy více než padesát během půl roku. Jeho popisy vězeňských cel a počtu spoluvězňů se rovněž neustále měnily.

42. Další nesrovnalosti se týkaly kamarádů. Někdy mluvil o deseti zatčených, jindy o čtyřech, poté o více než deseti. Snažil se pak vysvětlit, že jednou měl na mysli celou skupinu a jindy jen nejbližší přátele. Stejně nevěrohodně působí jeho tvrzení o probíhajícím soudním řízení a domovní prohlídce. Nejprve uváděl, že domů chodila předvolání a že doma při prohlídce našli křesťanské materiály. O týden později tvrdil, že o žádném soudním řízení nic neví, že státní orgány s ním ani s jeho rodiči nekomunikovaly a že při prohlídce nic nenašli. V další verzi přidal, že našli jen jeho obrazy a kříž, který si chtěl vytetovat.
43. Významný rozpor se objevil i v jeho tvrzení o kauci a zákazu vycestování. Tvrdil, že propuštění na kauci automaticky znamenalo zákaz vycestování, což odporuje informacím o zemi původu. Zároveň uváděl, že rozhodnutí o kauci vydala revoluční garda, přestože v Íránu o kauci rozhodují výhradně soudní orgány [Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO), Centra pro dokumentaci a výzkum (CEDOCA), Úřadu generálního komisaře pro uprchlíky a apatridy (CGRA) a švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM): Soudní řízení a dokumenty, prosinec 2021, s. 66-68 a s. 70-71.]
44. K těmto zásadním rozporům se přidávají i menší nesrovnalosti v jeho popisu vycestování z Íránu, pobytu po propuštění z vazby nebo v jeho znalostech o poměrech v zemi původu. Celkový obraz proto nelze chápat jinak než jako sled protichůdných verzí, které se navzájem vyvracejí.
45. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyrovnal s jednotlivými rozpory a vysvětlil, v čem spatřuje nevěrohodnost žalobce. Namátkově vybral ty nejzávažnější, které jsou způsobilé ji prokázat s tím, že pro velké množství rozporuplných prohlášení nedokáže analyzovat vše. Tomu soud nemá co vytknout.
46. K otázkám víry a konverze ke křesťanství žalovaný zjišťoval nejen znalost křesťanské věrouky a znalosti Bible, jak uvádí žalobce. Soud upozorňuje, že žalovaný dal žalobci dostatek prostoru při pohovoru, aby se mohl plně vyjádřit ke všem aspektům své nové víry v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se při pohovorech opakovaně doptával na samotnou motivaci ke konverzi, náboženský život před konverzí, subjektivní vnímání své nové víry, průběh křtu, nové náboženské návyky nebo i na to, jak žalobce trávil poslední Velikonoční svátky.
47. Z výpovědi žalobce nelze postavit najisto, kdy a jestli vůbec konvertoval. Lišily se výpovědi, jestli začal s křesťanstvím postupně sympatizovat před pěti lety, před třemi lety nebo jen před několika měsíci. Pokud měl přednést, co pro něho křesťanská víra niterně znamená, omezil se na neurčitě fráze o nenásilném charakteru křesťanství. O obsahu své víry nesdělil žádnou konkrétní informaci. Při jednotlivých pohovorech si protiřečil v tom, jestli v Rakousku docházel nebo nedocházel do kostela. Na křest se nijak nepřipravoval, při té příležitosti jen zopakoval modlitbu po svém bratranci a ten jej pak „polil svatou vodou ve vaně.“ Křtu nepředcházela žádná příprava, nic. Nevzdělával se, nestudoval žádné křesťanské texty, z Bible přečetl nižší desítky stran a ani ji nevlastní. Obsah Bible nebo základní teze křesťanského učení nezná. Velikonoce neoslavil.

48. Drobné rozpory ve výpovědích může skutečně způsobovat časový odstup od popisovaných událostí, mezi jednotlivými pohovory i emocionální vypětí, které může žalobce cítit ve spojení s některými zážitky. Žalobce přičítá rozpory časovému odstupu mezi jednotlivými pohovory. Sám v žalobě ovšem potvrzuje, že žalovanému v určitých případech nesděloval pravdivé skutečnosti a popsal důvody pro tento postup (obava o svůj osud atd). Zůstává tedy posoudit, zda jsou zjištěné rozpory natolik závažné, že jeho výpověď je celá nedůvěryhodná a nemá smysl již dále žádost právně posuzovat. Soud dospěl k závěru, že tomu tak je. Žalobcův azylový příběh trpí tolika rozpory, že samy o sobě vedou k jeho celkové nevěrohodnosti.
49. Žalovaný žalobci umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti. Pokládal mu otevřené otázky, požadoval konkrétní informace, doptával se v případě nejasností a k rozporům se při pozdějších pohovorech vracel. Opakovaně dal žalobci možnost je vysvětlit. Vlivem tohoto přístupu je výpověď velmi podrobná, ale také zatížená velkým množstvím nesrovnalostí.
50. Žalovaný vícekrát žalobce konfrontoval s tvrzeními, které žalobce poskytl při dřívějších pohovorech. Konfrontoval ho i s informacemi o zemi původu. Žalobce však nesrovnalosti nedokázal vysvětlit, nebo svá dřívější tvrzení bez dalšího popíral. Nutno dodat, že mezi druhým a třetím pohovorem uplynul pouhý týden. I přes takto krátkou dobu mezi oběma pohovory žalobce neuměl vysvětlit rozpory a svá tvrzení popřel s tím, že už si nepamatuje, co před týdnem uváděl.
51. Pokud jde o námitky týkající se porušení správního řádu a řádného zjištění skutkového stavu v nezbytném rozsahu, tak nejsou nedůvodné. Žalovaný si obstaral dostatek tematicky i časově relevantních podkladů k informacím o situaci v Íránu. Tyto podklady se týkají politických protestů proti režimu, represí a ukládání trestů a zmírnění trestů za účast na protestech, situace náboženských konvertitů, represí proti vytetovaným náboženským symbolům atd.
52. Podklady si opatřil i ve vztahu k postavení Kurdů v íránské společnosti, protože jednou z obav žalobce je i postih kvůli příslušnosti ke kurdské menšině. Ve světle podkladů a výpovědí žalobce seznal, že ani z tohoto titulu mu nehrozí pronásledování nebo vážná újma. Správně na podkladu informací o zemi původu vyhodnotil, že žalobce nepatří mezi rizikové skupiny uvnitř kurdské menšiny.
53. Žalobce předložil žalovanému několik podkladů, které měly doložit některá jeho tvrzení. Jedná se několik fotografií, na kterých mají být zobrazeni jeho rodiče u hrobu paní M. A. Doložil svoji fotografii, kde je na ulici poseté dlažebními kostkami, potom fotografii ulice s dlažebními kostkami bez žalobce a rentgenový snímek (patrně) jeho čelisti. Ten měl doložit jeho zranění, které měl utrpět v průběhu výslechů ve vazbě. Doložil také přípis vedoucího sportovního klubu a dobrozdání duchovního, svého bratrance, který jej v Rakousku pokřtil. Další podklady v průběhu pohovorů přislíbil a pak už je nedodal.
54. Žalovaný dostatečně vyhodnotil, proč těmto dokladům nepřikládá azylovou relevanci. Předložené doklady neopomenul a své závěry odůvodnil.
55. Z fotek nelze poznat, při jakých příležitostech byly pořízeny. Nelze ani říci, jestli se na nich nacházejí zmiňované osoby, jak tvrdí žalobce. Snímek rentgenu není datovaný ani jinak personalizovaný. Může se jednat o rentgenový snímek takřka kohokoliv. Dobrozdání duchovního, bratrance žalobce, obsahuje shrnutí, že je žalobce dobrým člověkem, který

touží po svobodě vyznání, a byl by přínosem pro rakouskou společnost. Přípis vedoucí sportovního klubu dokládá, že si žalobce přeje stát se členem rakouského zápasnického klubu.

56. Někdy i významnější mezery a rozpory samy o sobě neospravedlňují závěry o nevěrohodnosti. Pokud se ovšem mezery a rozpory markantně vyskytují snad ve všech zásadních bodech azylového případu, pak nelze přijmout jiný závěr než o celkové nevěrohodnosti žadatele.
57. Na základě *obecných kritérií věrohodnosti*, která soud popsal v části věnované obecným východiskům, lze shrnout, že azylový příběh žalobce vykazuje vnitřní nekonzistenci, což dokládají rozpory zaznamenané při pohovorech. Nejvýznamnější z nich soud shrnul i v tomto rozsudku. V příběhu se navíc objevuje i vnější nesoudržnost. Výpověď totiž neodpovídá informacím o zemi původu a žalovaný žalobce na tyto rozpory opakovaně upozornil. Přestože žalobce podal podrobnou výpověď s množstvím detailů, její věrohodnost snižují právě četné rozpory. Pokud jde o plauzibilitu, tedy otázku, zda se popisované události mohly na základě informací o zemi původu a dalších podkladů skutečně stát, soud dospěl k závěru, že nikoliv. Není zřejmé, kterou z mnoha variant příběhu má soud posuzovat. Pokud jde o poslední z indikátorů věrohodnosti, tak ten již není třeba s ohledem na výše uvedené hodnotit.
58. Žalovaný postupoval správně, pokud s odkazem na nevěrohodnost a zmiňované závěry Nejvyššího správního soudu nepřistoupil k věcnému hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu a žádosti žalobce z toho důvodu nevyhověl.
59. Žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
61. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 24. září 2025

Martin Kopa v. r.
samosoudce